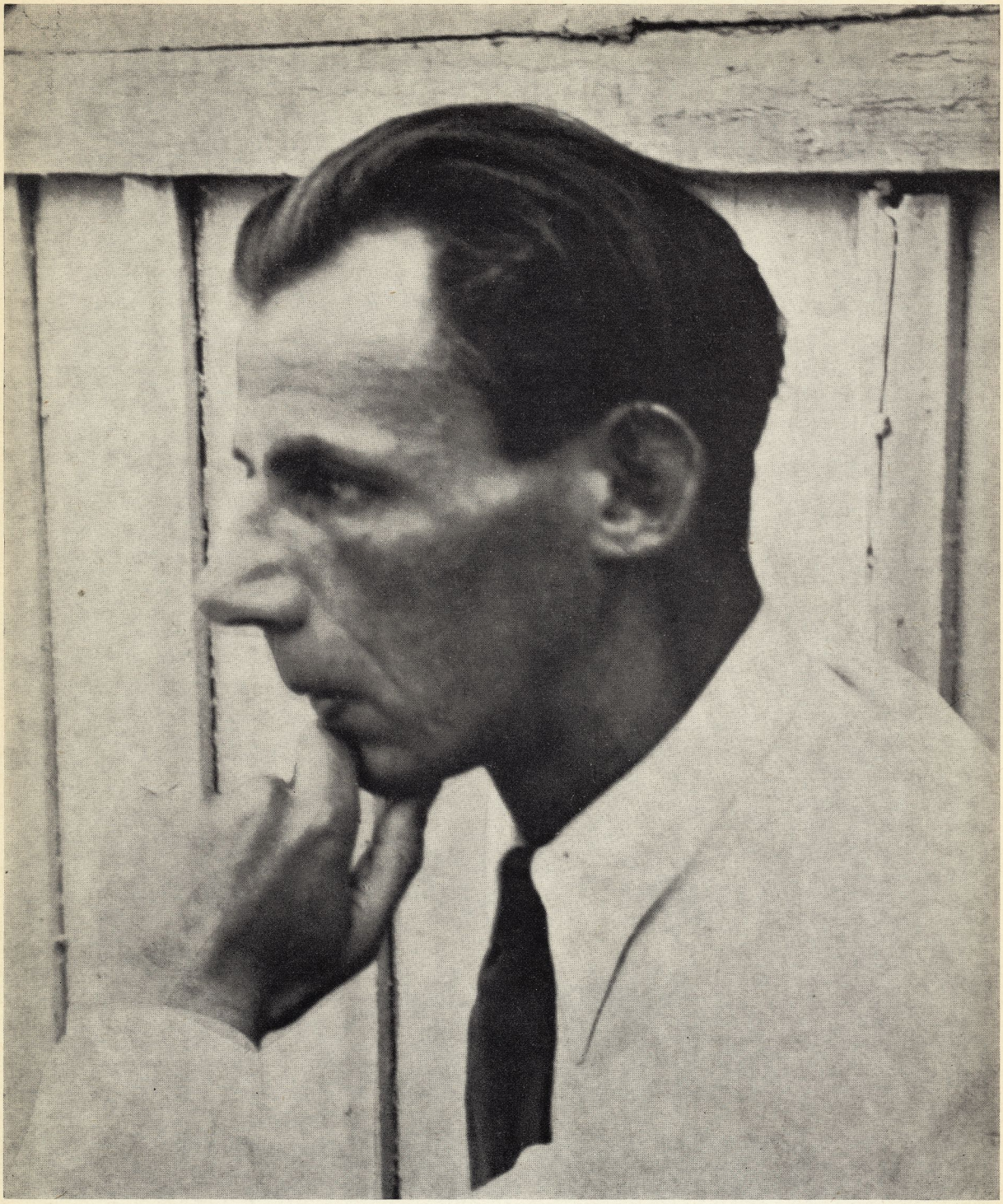

Poste Restante ★

Medlemsblad för
Nils Ferlin-Sällskapet
Nr 2 1970

Vid Diktens port

Människan sitter vid Diktens port;
hon talar om allt vad stort hon gjort
och allt vad stort hon ska göra.
Och solen lyser och skyn är blå.
Vem skrattar då
och vem vill håna och störa.
Förunderlig är hon att höra.

Människan sitter vid Diktens port
som hon alltid gjort.
Hon sitter med uppdragna ögonbryn
och ser mot skyn.
Hon kommer ihåg när da Vinci skrev
i Firenze om svalornas flykt ett brev.
Hon var med när Benvenuto Cellini log
och när Vasco da Gama mot Indien drog.
(Hon minns som i går den dag i maj
när man segel beslog vid Calicut kaj.)
Så mycket är det som människan minns,
bild trycker på bild bak ögats lins
och ibland får hon svårt att hålla isär
vad som var och är.
Baal och Molok känner hon till,
tempel och pyramider
och mångt som vandrat i natten vill
och gråter illa och kvider.

Människan sitter vid Diktens port,
hon är kommen en gång från en okänd ort.
Hon har gått genom piska och pest och brand
och ökensand.
Ondska och blod har följt henne åt
till cirkusglädje och ödslig gråt.
Men dröm och syn bar hon också med
som en fågellåt över alp och hed,
som en envist dallrande sång om ljus
kring frusna källor och döda hus.
Besynnerligt vrång blev människans färd
i det som vi kallar guds vackra värld.
Dock kunde vi ock berätta
och klamra oss fast vid detta:
att allt som är gudalikt och stort
och som tänder till eld
det har m ä n n i s k a n gjort.
Hon har räknat stjärnornas vägar och år
där de stumt i den ändlösa rymden går.
Hon sitter vid instrument och bestick
och själv är hon bara ett ögonblick.
Själv är hon bara ett bloss i vind,
ett födsloskri och en fårad kind.

Nils Ferlin

BRÖDER OCH SYSTRAR

I denna den mest skumögda av månader — åtminstone gäller det i fråga om Svealand — borde man ju tillropa er ett glatt goddag, men det vill sig liksom inte riktigt. Novemberrusket klibbar av sig på själen och året har på det stora hela varit besvärligt. Många omplaceringar, många sjuka, många som brutit upp definitivt från vår krets. Nu senast får vi räkna in Folke Dahl och Harald Hammer bland våra förluster.

Folke Dahl var vid sin bortgång förste universitetsbibliotekarie i Lund. Tidigare innehade han samma befattning i Göteborg och detta bibliotek riktade han genom att som "första man på plan" starta insamlandet av ferliniana. Där finns alltså för dagen den förnämsta samlingen och antagligen kommer biblioteket att vara ledande även i framtiden, eftersom Folke Dahl lyckades försäkra sig om ett och annat unicum. Han var vidare ordförande i Kommittén för Nils Ferlinstipendiet, som Nils Ferlin-Sällskapet då kallades från den stund ett löst hugskott förvandlade sig till handling och den dag, då Sällskapet så småningom konstituerades sig under sitt nuvarande namn. Vi är honom djupt tacksamma för hans insatser.

Harald Hammer är en av de sista eller rent av den sista som under 30-talet hörde till Clarabohemerna och kretsen kring Ferlin. Han var en mångkunnig man, en lysande berättare, lika kvick med pennan som med ritstiftet, en generös natur och en god broder. Han efterlämnar också ett stort tomrum.

För att övergå till krassa ting: Antagligen nödgas vi höja årsavgiften till 15 kr för "vanliga" medlemmar (om nu någon kan sägas vara vanlig som tillhör ett så lysande sällskap) och 10 kr för studerande. Annars blir vi tvungna att dra in ett nummer av medlemsbladet. Tryckkostnader, papper, kuvert, porton går till ansenliga summor och avkastningen från Ferlin-aftnarna sjunker i takt med höjda priser. Men mer därom av skattmästaren som rapporterar på annan plats i detta nummer.

Utdelandet av Ferlin-stipendiet var i alla fall en glad tilldragelse i Stenhammarsalen i Göteborgs konserthus. Sällan har jag upplevt en mer andäktig lyssnarskara än vid Ebba Lindqvists framträdande. Lågmält, intensivt, genomträngande. Präglat av ett allvar som vittnade om hennes andliga frändskap med den skald vars minne vi hyllar offentligen — och med Mammons medel — en gång om året, men som är mitt ibland oss såväl i novemberrusket som när Fabian firar midsommarhelg.

Allas er

Ingegerd Wind

En Ferlindikt från tjugotalet i två versioner

Av Stig Carlson

Nils Ferlin var livet igenom aktsam och noga med sina ord och papper, men det fanns och finns väl fortfarande de som är mindre noga. Och sanningsförpliktade; hellre en lustig historia om Ferlin än en sanningsenlig relation om vad han satte för pris på noggrannhet i uppslag, utförande och slutprodukt.

Att vara autodidakt bland tjugotalets etablerade borgerliga poeter var sannolikt ingen sinekur. Många var de som fick känna på vad det kostade. Jag tänker på den generation som Regnar Jändel tillhörde och jag tänker givetvis i första sammanhanget på Nils Ferlin och hans utgångsläge. "Känd" var han ju redan på sitt sätt, de brusande historierna kring hans holmgångar hemma under spisbrödskulturen i Filipstad hade nått Stockholm. Men Ferlin hade ännu inte något hov omkring sig, det kan väl för övrigt diskuteras om han någonsin hade det. Men en gång stämplad som bohem, alltid bohem — basta i litteraturklassen.

Genom Gustaf Andborgs försorg har jag här lyckats få tag i ett handskrivet manus till dikten "En visa till lögnen", skriven 1926 och så småningom intagen i diktsamlingen Barfotabarn 1933 men då under rubriken "Till en gammal bekant". Den version som här återges i faksimil har säkert aldrig publicerats. 1926 var Nils Ferlin inte ens ett namn på tidningarnas redaktioner. Själv var han för blyg för att uppsöka de stormäktige, om det så bara var en redaktör i vänstersocialisternas Folkets Dagblad Politiken, som ju inom parentes levde långt in i andra världskriget, då som naziorgan med gamle vänstersocialisten Nils Flyg som redaktör. Det lilla Ferlinkotteriet höll vid den tiden till på Café Våffelbruket på Observatoriegatan. Där utsågs en delegerad (Gustav Andborg) att hemsöka redaktionen för "Pilitoken" i akt och mening att förvandla dikten till hårdvaluta. Den gubben gick dock inte; Ferlins dikter ansågs av det revolutionära bladet inte ha det riktiga revolutionära glödheta helvetet i sig — och därmed var spaltutrymmet tillknäppt.

En tid 1926 vistades Nils Ferlin i Göteborg och det vänortskotteri han kom att tillhöra brukade hänga på Restaurang Gamle Port, där skådespelaren Kolbjörn Knudsen var en av centralprickarna. "Du får den här, eftersom ingen vill ha (d.v.s. trycka) den", med de orden överlämnade Ferlin manuskriptet till "En visa till lögnen" till vännen Knudsen. När skalden gick bort överlämnade Kolbjörn Knudsen all sin ferliniana till Ferlin-arkivet vid Göteborgs Universitetsbibliotek och det är från denna institution vi fått denna fotokopia.

En jämförelse mellan de två versionerna (någon tredje finns, kanske apokryfisk?) visar ju rätt stora olikheter. Ferlin var ju inte ofta nöjd med sina egna texter; han var oerhört självkritisk och ändrade in i det sista, så även i de unga år då "En visa till lögnen" eller "Till en gammal bekant" kom till. Intradan kan ju påminna en smula om ingressen till Lucidordikten.

Tjugotalet var aldrig-mera-krigparollernas tid. Det söndrade och blödande proletariatet runtom i världen skulle aldrig mera gå emot varandra. Men bakom parollernas granna frasridåer står alltid Lögnen på lur, han är en gammal bekant och sticker han två fingrar i munnen och kallar till krig, då förbyts den proletära internationella solidariteten i glupande hämndlystnad och nationalism. Så var det 1914, så blev det också 1940 . . .

Och alla tomma ords tomma innebörd var Nils Ferlin olyckligt och pinsamt medveten. Men han skrev inga kampdikter i vedertagen mening. Han använde sig i stället av satiren och det finns icke ett folk på denna jord som är mer lomhört för sådana tonarter än det svenska.

Narrens roll, han som sitter längst bak i trossen och leker på luta och skramlar med sina små bjällror, passade honom alldeles utmärkt. Vem är viktigare: kejsaren eller kejsarens papegoja!

I en morgonandakt i radion i september hör jag en präst tala om Nils Ferlin som en troende — "Kan du höra honom komma . ." Det knottrar sig utefter ryggraden på mig. Inte ens detta ska han undgå! Visst är att han *visste* mera om gud än en hel busslast pastorer. På ett vis är hela hans liv ett ändlöst kyrkomöte, men sannerligen inte för prelater. "Du lögn som förde härarna till strids för religionerna", står det i första versionen. Men att försöka göra Nils Ferlin till en kristen diktare är en oförsynthet. Hans gud var hans, en fader som går på jorden och är som vi, lika hemlös, lika hjälplös som vi. Mot människans lögner förmår han intet.

All slags potentatskap hatade Nils Ferlin — och omvänt om man så vill!

Han var rationalist, ett kritiskt vakande öga som aldrig i livet skymdes av grannlåt och flärd. Säg att han var "religiös" som Carl Jonas Love Almqvist, och du har en ganska sannfärdig bild av Nils Ferlins förankringar.

Därtill var han pacifist och hatade allt vad vapen heter. Alla dess incitament återfinns i den här dikten.

Den tillhör väl inte de oftast citerade eller kommenterade, men Poste Restante har ansett det en smula angeläget att dra fram den i ljuset. Dess aktualitet lär ju dessvärre inte minska. "Äran och nationerna" kommer att bestå, napoleonerna kommer att avlösa varandra — men längst bak i kejsarens vagn ska narren sitta och gapskratta åt det hela. I tidningarna smyger lögnen och halvsanningarna på mjuka tofflor och har fått hjälp av sina massmediabröder i radio och TV. Den som vill *veta* får nog nu, som alltid, sätta sig ner och fundera. Men vem har tid med slikt...

I

En visa till lögnen

På källaren Gamle Post sitter förre gatsångaren Jonason och filosofer —
Jonason har numera kommit sig något upp i världen; han har lärt sig en hel del, han säjer således, pol. till kyparna och uppför sig synbarligen i allo höviskt. —

Du lögn, du lögn som snyger- och i tidningar kring knutarna
flyger som en virvelvind och skriker överallt
du lögn som gör de fattiga så löjliga i trutarna
och böjliga i ryggarna för sovel och för pant

Du lögn i etiketterna och här i dessa rätterna
magen får att smälta under fina franska namn
du lögn som går på gatorna och säljer, dej, om nätterna
och målas som madonna med ett Kristusbarna famn.

Du lögn i stenbeläten vi på höga kungasäten i
vördnad exponerar på den minsta lilla plätt
du lögn förutan vilken en Napoleon, förgäten, i
alla sina dagar haft bekymmer för sin tvätt

Du lögn, du Gud, du Konungarnas Konung, du som talar ur
unga kvinnors ögon, ja, vad är du så härnäst?
en tår på en begravning och ett konungsregn som skvalar ur
munnen på skomakaren som kommit sej till präst

Du lögn som förde hävarna till strids för religionerna,
du store gamle skämtare, nog stor du väl på kik
och skratta de åt grodorna som ramlade från tronerna
och alla stockars djävlarna man samlade som lik?

II

Du lögn som lär en människa vad gott hon har att veta, och
~~och~~ strålar som en stjärna alla vise män emot
du lögn som skapar skalderna i andarna så feta, och
~~och~~ mäter deras tankar efter bankars räknefot

Du lögn som, alla mammorna och skolorna predika, din
ande är i allt som är, du livets A och O
förnuft, som bjöd apostelen att förneka och att svika
sin Herre, och sin Mästare, sin kärlek och sin tro.

Ren är du än så liten när du rör dej i skandaler och
aldrig hört på maken till det där som någon gjort
så var du dock en vinge under helgonens sandaler och
dina äro nyeklarna till ~~[illegible]~~ himmelrikets port –

Du lögn, nu vill jag sälja dej men tunga och min luta, min
luta vill jag säja, fast det är nu en gitarr
Du lögn, vi ska nog klara, oss vi två och jag ska tjuta
din storhets höga visa jämt, och vara dej en narr,

Nils Ferlin

Till en gammal bekant

För din skull var det längesedan kinderna blev heta:
flinkt knäpper jag din bjällra på och dansar för din fot,
du Lögn som lär en människa vad det är gott att veta
och strålar som en stjärna alla vise män emot.

Du smyger, ack du smyger . . . och i tidningar kring knutarna
far du som en virvelvind och skriker överallt —
De fattiga dem krymper du så löjliga i trutarna
och böjliga i ryggarna för sovel och för palt.

Väl mött i stenbeläten vi på höga kungasäten i
vördnad exponerar på den minsta lilla plätt,
du Lögn förutan vilken en Napoleon, förgäten, i
alla sina dagar haft bekymmer för sin tvätt!

Jo: är du än så liten när du rör dej i skandaler och
aldrig hört på maken till det där som någon gjort,
så var du dock en vinge under helgonets sandaler och
försålde deras knotor i rättfärdighetens port.

Du väktare och klämtare för äran och nationerna,
du gode gamle skämtare, nog stod du väl på kik
och skrattade åt grodorna som ramlade från tronerna
och alla stackars djävlar man samlade som lik?

Som sagt: nu vill jag sälja dej min tunga och min luta,
min l u t a ska du veta, fast det är nu en gitarr —
Du Lögn, vi skall nog klara oss vi två och jag skall tjuta
din storhets höga visa jämt och vara dej en narr!

Nils Ferlin

En höstdag hos Henny Ferlin

Den gråa eftermiddagen var sövande. Efter mycket irrande fann jag till slut Norrboda i Syninge. Jag hade varit på villovägar och kommit till Västra Syninge som låg ganska långt från målet för min färd. Jag frågade efter Norrboda som ingen med bestämdhet kunde säga var det låg, men när jag förklarade att jag skulle till Ferlins, då visste man med detsamma. Denna väg var väl mera känd på den tiden när Nils levde och slet sina cykelringar här och särskilt då av alla som kom för att besöka "hotell Ferlin" eller "hotell Norrboda", som gården skämtsamt kallades. På den tiden var det bussförbindelse med Norrtälje bara två gånger i veckan.

Nu stod jag där alltså på trappan till diktarbostaden och Henny mötte med sitt vanliga goda humör. Jag ursäktade mig för min sena ankomst och hon svarade: Det är ju bara 25 minuter för sent, men hade det varit en halvtimme, då hade det varit en annan sak! Denna replik lättade betydligt mitt sinne i det tunga vädret. Träden stod nästan kala och några löv dansade i vinden. En typisk ferlinsk dag, tänkte jag när jag steg in i tamburen som nyligen reparerats liksom övervåningen.

— Nils skulle nog gärna ha velat se det här, säger Henny och visar mig omkring i huset. Förr var vindsrummen så kalla att Nils med sin svåra reumatism inte kunde sova där. De fick tjänstgöra som gästrum för eventuella nattsuddare. Nu fanns det värmeslingor i garderoberna så att böckerna som står där inte ska bli fuktiga.

Naturligtvis tar vi plats i köket som varit Nils' favoritrum och där han suttit och skrivit ned många av sina dikter. På min fråga hur hon träffade Nils berättar Henny:

— Det var år 1938. Konstnären Roland Svensson hade ordnat ett stort kalas på en restaurang i Stockholm och sin vana trogen kom Nils på något ojämt klockslag till festen. Inte kommer jag ihåg vad han sade, men blicken minns jag — och rösten. Vi gifte oss 1945 och därmed var det bokat för Nils som hade levt ett "oroligt" liv i Klaras villervalla. Där kunde han inte stänga en dörr om sig, där kom folk av alla de slag och vid alla tider på dygnet. De smög sig förbi portieren för att prata med och kinesa hos Nisse. Många gånger låg han själv på golvet och någon annan i hans säng. Vintrar och somrar gick men många av bröderna i Klara hade svårt att finna sig tillrätta i tillvaron. Det var vagabonder och tidningsfolk, prisboxare, skådespelare, musiker och tecknare och det var alkoholister som inte länge kunde hålla ett öre i sina nävar. Man satt i rökiga och sjaskiga ölkaféer, där många av våra författare mognade, och man gick brandvakt ibland i kalla nätter tills "femfiket" öppnades.

Ett visst romantiskt skimmer dröjde väl länge kvar över det gamla Klara men mestadels var det nog så att bröderna mötte en hård verklighet i en stadsmiljö där man "bommade", sov, söp och diktade.

Det är självklart att Nils behövde komma ur detta, något som blev ännu mera angeläget när modern rycktes bort. Kriget tog också hårt på Nils och bidrog till att hans järnfysik försvagades.

— Vi hyrde en stuga i Penningby, fortsätter Henny, och för första gången fick Nils samla på ett ställe sina ägodelar, som var utspridda över halva Stockholm, och känna att han ägde något. Han hade kanske för första gången något att arbeta för.

Med sin ödmjukhet och sitt medlidande var han som en andlig fader för många och man hade svårt att komma över att han var förlorad för Klara. Nils gift — otänkbart! När han

köpt gården Norrboda — med borgenslån från Bonniers — kom karavaner hit ut för att med egna ögon se den nyblivne godsägaren som han själv skämtsamt titulerade sig. Man var nyfiken eller kanske avundsjuk men för alla var det nästan ofattbart att sitta under ett tak som var Nils' och slippa bli utkastad. —

Henny fick inget trevligt jobb när objudna gäster dök upp och ville träffa Nils. Det var inte alltid som han själv ville eller kunde ta emot besök och han var nog för snäll för att köra iväg någon. Det blev alltså Henny som fick spela Cerberus och som mången gång fick heta "den där djävla käringen". En otacksam roll, men den sparade Nils mycken kraft, särskilt på senare år då han mer och mer drog sig tillbaka och inte ville träffa mer än ett fåtal.

— Nils förändrades inte mycket när vi kom ut på landet och han saknade nog stan ibland, berättar Henny. Han tyckte om människor — de var hela hans liv — i dem såg han sig själv och det mesta han sökte, men samtidigt var livet tryggare och inte lika påfrestande på landet. Här fick han tid till att läsa och göra vad han ville utan avbrott. — Många år efter att de flyttat till Norrboda sade han till Henny: "Ett år till i Klara och jag hade inte överlevt."

Vad tyckte han då om naturen?

— Den var en kuliss för honom, säger Henny. I den såg han inga lösningar. Men han älskade att simma och ro på sjön. Vackra sommardagar kunde han ligga och sola sig på ett berg hela sju timmar. Men han ville inte göra en mask förnär och det var jag som fick träda dem på kroken. Aldrig gick han ut på långa skogspromenader utan på sin hjöd någon kilometer med mig eller tidigt om morgonen till något original för att dricka kaffe och tala om besynnerligheterna i tillvaron. Han föredrog ingen speciell årstid, det var helt och hållet en fråga om sinnesstämning. Vid midsommartid tänkte han på höst och vinter — förgängelsens tid, som på något sätt var hans ständiga årstid.

Trädgårdsarbete avskydde han. Till böndernas förtret hjälpte han inte till med höbärgningen. Hade de kunnat bärga sitt hö utan honom förut så kunde de göra det nu. Han var en annan del av maskineriet — diktare. Händig var han alltså inte, men han insåg att vissa saker var nödvändiga i hushållet. Han anskaffade den rostfria diskbänken i köket. Att torka disk var ju inte nödvändigt, så han köpte alldeles själv torkställ för disken. Han tänkte alltid på andra i första hand, tillägger Henny och exemplifierar detta med följande lilla episod.

Nils hade fått ett stort stipendium och det gick en lång stund innan han yttrade sig om pengarna. Inte jublade han och sa: "Hurra, nu ska jag dit och dit och nu ska jag göra det och det" utan det blev i stället: "Henny, vad skulle du tycka om ett kylskåp?" Och så blev det. Det var förtjusande, tycker Henny. Förut hade hon alltid fått tassa ned i källaren och hämta öl, en korvbit och vad det nu var. Dammsugare blev det också med tiden, men Nils stod inte ut med surret och Henny fick dammsuga när han exempelvis talade i telefonen i andra rummet.

Högtidlig var han inte. Födelsedagar och helger var det inte så noga med. Ett år kunde presenterna helt utebli men nästa år köpte han en bil.

Och resor?

— Han ansåg att varje resa var en flykt från någonting. Människorna var visserligen individualister men i stort sett var deras beteendemönster likartat i vilket samhälle de än levde och man kunde lära lika mycket om människornas inre på landet eller i närmaste stad som genom att resa världen runt. —

Som yngling hade han varit skeppsgosse på skolskeppet Abraham Rydberg och senare blev han jungman på barken "Anton av Väddö" — en gång Roslagens stolthet. När Nils tjänstgjorde på den var den inget annat än en "flytande likkista". Man lastade till en början timmer men sedan skulle den lastas med cement i Aalborg. Det var meningen att *båten* skulle gå under men *inte* besättningen.

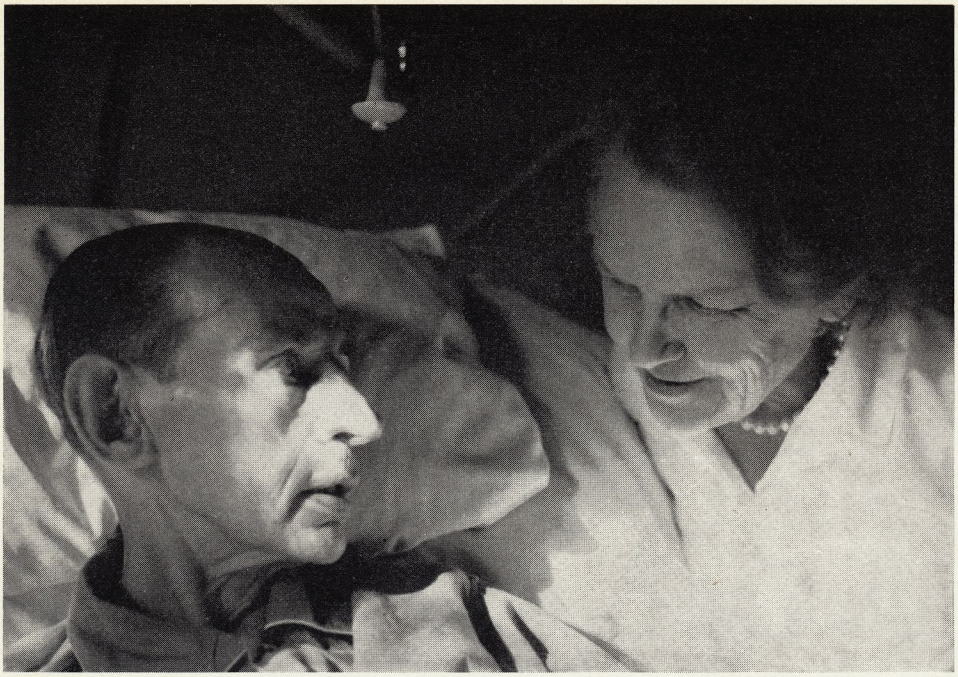

Sista fotot av Nils tillsammans med Henny

Nils hade aldrig gillat kaptenen och här skulle ske något som var oförenligt med Nils' moral. Han mönstrade av i Aalborg, båten förliste utanför Gotska Sandön och besättningen var nära att stryka med. I Albert Engströms skildring av händelsen står bl.a. att "fyrfolket kom ut och avlöste de uttröttade männen vid pumparna".

Senare kom Nils på tanken att han skulle jobba sig över till USA och hälsa på en släkting men på grund av kriget mönstrade man endast äldre sjömän. Så det blev ingenting av med den resan som annars kanske betytt mycket för Nils. Å andra sidan kunde det ju ha hänt att vi gått miste om en poet — fast det visste ingen då, inte ens Nils.

En enda utlandsresa gjorde Nils och Henny. De bilade genom Europa till Tunisien och Henny berättar att Nils en kväll i Tunis blev trött på att fara som ett kolli. Han tog vartenda korvöre som fanns och begav sig ut på natten. Främmande språk var ju inte hans starka sida men han skulle nog visa att han klarade sig i alla fall. Han strosade omkring på gatorna och blev bevakad av en del skumma typer och av barn som tiggde. Men någon rädsla för att bli överfallen hade han inte, han hade ju gått segrande ur så många bataljer. Henny stannade inne och på morgonen kom han hem med ett förtjust, nästan barnsligt leende på läpparna med pengarna i behåll. Visserligen hade han bjudit på några groggar men någon fara hade det inte varit. Nej, sannerligen, något kolli var han inte. Det hade han därmed bevisat.

Tyvärr finns det inte så många kärleksdikter i Ferlins samlingar men de han skrivit är av hög klass. Som kuplett- och schlagerförfattare hade han fått klämma fram rader så att "pigorna skulle snyfta" men då hade det ju varit fråga om beställningsjobb som knappast kunde stimulera till några storverk.

— Trots sin allvarliga diktning var Nils mycket romantisk, berättar Henny. Manligt romantisk, om jag får uttrycka mej så. — Jag frågar om han hade lätt för att rodna.

— Nej, säger Henny, men han kunde höja huvudet så där ödmjukt fint och bli förtjust

blyg och mysa, om han märkte att en komplimang var ärlig. Hans öra var känsligt. Han var specialist på tonfall och märkte genast om ett sådant var falskt eller tvekande. Han ansåg sig inte på långa vägar vara perfekt.

Han hade ett underbart sätt att be om ursäkt — att beklaga en fadäs eller orättvisa. Han var ödmjukt stolt och medveten om sin tankeskärpa.

I början av sin karriär var han osäker och den enda som han förlitade sig på var modern. Alla sina dikter läste han upp för henne. Sedan han lämnat in manuskriptet till "En döddansares visor" kallades han till Bonniers för att ändra en dikttitel. Ändringen avsåg "B-rr", som ju idag skulle vara en vardagstitel på en dikt. Då ansågs det emellertid att en dikt måste ha en "ordentlig" titel och Nils ändrade "B-rr" till "En inneboende". Efteråt menade han dock att när han ändå måste ändra titeln så skulle han ha ändrat den till "Som en inneboende" för att därmed ge ett mera exakt uttryck för den olust han kände inför tillvaron. Förlagets principer var sådana att om en ändring en gång gjorts, så fanns sällan någon återvändo. Själv ansåg Nils att "B-rr" var den bästa titeln. —

— Han älskade människorna, upprepar Henny, och de var allt som betydde något för honom. Men han var ofta besviken på dem därför att de inte kunde göra något vackrare av sin tillvaro med alla de möjligheter de har till sitt förfogande. —

Nils läste mycket på senare år och han var mycket intresserad av österländsk religionsfilosofi. Bibliska motiv använde han ofta i sin diktning.

— Men var han religiös?

— Liksom de flesta diktare sökte han sin religion i andra religioner och i människorna.

Djuren kom också att spela en stor roll i hans diktning och själv identifierar han sig bäst med en igelkott. Detta intresse för djur fick han i barndomen och på cirkusarna i Filipstad. Boaormen, papegojan etc. Henny berättar att han på "gamla dar" med stort intresse läste "Djurens liv" av Brehm. Han tyckte att mycket i människans beteende påminde om djurens.

Han lånade mängder av böcker men Henny var försiktig ibland med urvalet eftersom han kunde låsa in sig i flera dagar och bli alldeles utom sig av inlevelsen i en bok. Ett exempel härpå var Dostojevskijs "Idioten".

Han tyckte mycket om att lyssna på radio och följde framför allt teater, uppläsning, av dikter, visprogram och dagshändelser.

När han låg på Uppsala sjukhus önskade sig Henny en TV och så ordnade Carl Emil Englund så att de fick en.

— Henny är så förtjust i den där TV:n att hon måste sitta och se på testbilden, skämtade Nils. Själv var han förtjust i att se pjäser, visprogram, nyhetssändningar och ibland film, men opera avskydde han. Däremot gillade han folkmusik.

Hans hälsa försvagades och den starke Nils Ferlin — mästare i att steppa, gå på händer, bryta arm och dra fingerkrok — kunde endast med svårighet hasa sig över golvet. Hans hand kunde inte hålla i en penna ens. Han *dikterade* sin sista dikt på Mörby lasarett. När han låg på Samariterhemmet i Uppsala var han så harmonisk som han sällan varit, berättar Henny. Och många av Nils' vänner hade gjort samma iakttagelse. Han visste att döden var nära och han blommade upp när hans ekorrhjul började avstanna. Klockan 5 på morgonen den 21 oktober 1961 var det dags.

— Nils somnade in lugnt och stilla och det var rättvist, säger Henny och hon slutar: Jag skulle inte vilja vara utan en dag, men jag är inte säker på att jag skulle klara en sådan period till.

C-Å L

Ord av Gunde Johansson

vid Harald Hammers bår den 22:e september 1970

Men när du blir sjuk
skall jag dansa på solstrålarna
över din säng,
och den dagen du dör
skall jag susa i träden
över ditt huvud.
Till din grav skall jag smyga
i Ariels fotspår
med tunga doftande rosor.

Så sjunger Ester Sjöblom till Dej!

Du, som var släkt med Pan och du och bror med talgoxen, snigeln och daggmasken (det är din Annas ord), varsam med ting och varelser, Du kunde med Finnmarkens sångare säga:

Jag vet var spindlarna spänna
i vassen nät över vattnen
var den skummaste dagningen dallrar
i den blommande ljungens skogar . .

Varsam med tingen,
respekt för linjen, formen och färgen! ("Den som ska lära sej se bortom, måste först lära sej se på tingen")

Däri ligger vårt bittert sköna mysterium, att vi tyngda av livets blinda brutalitet gestaltar färger och former som en sång om längtan ur kaos, förbannelsen.

Det är ingen flykt från så kallad verklighet. Det är en väg mot djupare realiteter — t.o.m. "den vackraste dagen som sommaren ger".

Den flyktigt starka aningen bär oss genom vår fjärilskorta lek i det timliga.

Vad är verklighet? Vad är tid?

Då — Nu — Sedan eller ett evigt Nu?

"Slängdes vi på berg och slätter för att tumla om och leka . . ." Harald, gode Broder med glimten i ögat! Man kan kalla Dej realist men Du var ändå ej av denna ytliga skiftande värld.

Nej, Du ägde, liksom alla sökande konstnärer, del av den eld som tillhör det eviga nuet. Du "brukade världen som om Du ändå ej brukade den".

Broder Harald, vi vandrade genom Klara, när Dans sista hem, Hellman, tömdes på möbler för att rivas. Det slet i våra minnen, när vi såg Klara sargas.

Vi gick till Pilen och talade om vår döde vän, Nils Johan Einar. Och jag sjöng: ". . . en dag skall det varda sommar . . ."

Bittert hade vi lärt, att ingen sommar kom — men drömmen om den lever i våra linjer — och toner — verkligare än all bevisbar verklighet!
Konungslig var vår fattigdom
ty vi sökte underbara ting . . .

Nils Ferlin-stipendiet till Ebba Lindqvist

Nils Ferlin-stipendiet till den fina göteborgslyrikern *Ebba Lindqvist* kan främst ses som en bekräftelse på den djupa uppskattning hennes lyrik vunnit hos de lyhörda lyrikläsarna i landet. Det finns i hennes diktning, alltifrån debuten *Jord och rymd 31* till sextitalets *Mässa för måsar* en klar och välartikulerad konsekvens i hennes diktning. Det är främst närheten till, man skulle kunna säga, uppgåendet i det bohuslänska landskapets ofta karga och kantiga skönhet. Hennes ord slår ofta som bränning och dyning mot vårt medvetandes stränder.

Men det finns ingen romantisering, ingen flykt in i en exklusiv ensamhetsvärld i Ebba Lindqvists lyrik. Hon är minst av allt någon isolerad ensamhetssittare; mer än de flesta lyriker i sin generation har hon sett sig om i världen, studerat vid Sorbonne i Paris och vid Colombia University i USA och hon har varit bosatt i Amerika och Libanon. Novellsamlingen *Vägen till Jeriko* 46 är ett slags rapport från hennes tid i Mellanöstern.

Teckning av Arne Cassel

Ändå är det Bohuslän, klipporna och havet som är den naturliga miljön för hennes nu ganska omfattande produktion, dit har hon ständigt återvänt, där är hennes naturliga miljö. *Lökar i november* och *Resa mellan fyra väggar* är titlarna på några av hennes senare böcker; till våren utkommer en ny diktsamling.

Ebba Lindqvist är inte bara en samtidigt lättläst och djupsinning diktare, hennes texter har också lockat kompositörer — bl a Gösta Nystroem — till tonsättningar.

Det är i högsta grad en tidsmedveten och samtidigt eftersinnande lågmäld röst som talar ur hennes dikter.

Stig Carlson

Med Ove Almström som utomordentlig conférencier genomförde Nils Ferlin-Sällskapet i samarbete med Visans Vänner i Göteborg den 24 oktober en lyckad Ferlin-afton i den trivsamma Stenhammarsalen. Lapp på luckan och en underbar kontakt mellan publik och medverkande.

Med sin fängslande uppläsning ur boken "Under min grannes träd" /Bonniers, 38:50/ gav professor Georg Dahl en så äkta och otvetydig bild av sin vän från ungdomsåren i Filipstad, Nils Ferlin, att man nästan kände skaldens närvaro.
Eva-Lisa Lennartsson läste Ferlin med sedvanlig brio. Tacksamt noterar man variationen vid hennes val av dikter.

Toby Johansson och Kent Lampa från Visans Vänner samt Tor Bergner och Gunde Johansson svarade för sång och strängaspel.

Sedan årets Ferlin-stipendiat, Ebba Lindqvist, finstämt läst två av sina egna dikter, överlämnades till henne av Ferlin-Sällskapets ordförande, rektor Ingegerd Granlund, dels stipendiebeloppet å 5000 kronor, dels ett av konstnären Folke Karlsson utfört diplom. Till sist avtackades Bertil Isberg, som stått för arrangemanget.

L-f-s-n

FERLIN PÅ KATALANSKA

Före sin död fick Nils Ferlin sig tillsänt ett exemplar av en i Palma de Mallorca kvartalsvis utkommande litterär tidskrift med namnet Ponent, vilket översatt till svenska betyder Västan, en publikation på majorkanska, som namnet anger. Majorkanskan är en variant av katalanskan, vilket är ett språk med litterära anor från medeltiden.

Det häfte av Ponent som Nils Ferlin fick var det tjugonde (Sommarhäftet 1961) och hade sänts till honom därför att det innehöll bl a två av hans dikter — Får jag lämna några blommor . . . och Barfotabarn — tolkade av Dag E Schedin och Josep Ma Palau.

Det har kanske intresse för Ferlin-vännerna att i Poste Restante inregistrera förekomsten av dessa tolkningar. Såvitt jag vet är dessa de första och enda dikter av Nils Ferlin som översatts till något av de iberromanska språken.

Ernesto Dethorey

Här följer parallellt de svenska och katalanska versionerna av Får jag lämna några blommor . . .

Får jag lämna några blommor,
ett par rosor i din vård,
och du må ej varda ledsen, min kära,
ty de rosorna är komna från en konungagård
och det vill svärd till att komma dem så nära.

Den ena den är vit
och den andra den är röd
men den tredje vill jag helst dig förära.
Den blommar inte nu, först när givaren är död,
den är underlig den rosen, min kära.

Den ena den är vit
och den andra den är röd
men den tredje vill jag helst dig förära.
Den blommar inte nu, först när givaren är död,
men då blommar den rätt länge, min kära.

Deixa'm donar-te unes flors

Deixa'm donar-te unes flors.
Roses per entretenir,
i no has d'estar trista, estimada,
car aquestes roses vénen d'un reial jardí
i cal el glavi per arribar a sa contrada.

Una rosa és blanca
l'altra és color roig fort.
La terça voldria haver-te donada,
però no floreix abans que el donador sia mort.
Es una rosa estranya, ma estimada.

Una rosa és blanca
l'altra és color roig fort.
La terça voldria haver-te donada,
però no floreix abans que el donador sia mort,
mes, llavors, ho fa per llarg temps, estimada.

Sextio gånger solen omkring
reste du , Selma , som ingenting.
Ty än är du likaså glad och ung
som då när du sprang över Smålands ljung
som ett barfotabarn. - Ack , tiden snor!
och nu är t.o.m. "Strindberg" stor.
Ja , tiden går så man ej förstår
- vad är det , förresten , för år i år?
Jag vet inte rätt men jag lyfter mitt glas
och dricker dej till på gott kalas :
HELAN - HALVAN och TERSEN !
Sen sträcker jag fram min blombukett
och teckningen som jag fått av Beth
samt skriver mej djupt under versen

Nils Johan Ericson Ferlin

Nils gratulerar Selma

Nils Ferlins gode vän, konstnären Roland Svensson, har sänt Poste Restante skaldens festliga födelsedagsdikt, dedicerad till konstnärens moder och omramad av konstnärinnan Beth Lagerlunds lika festliga teckning. PR skulle gärna ha presenterat den teckningen i färg för sina läsare om inte skattmästare Curt Enström stuckit upp ett ekonomiskt och varnande pekfinger. Och så här skriver broder Roland: "Jag bifogar Nisses lilla roliga *tillfällighetsdikt* till min mor Selma Svensson. Nisse var ju ofta hemma hos oss. Mor och jag delade en liten lägenhet om två rum belägen vid Upplandsgatan, far var död sedan flera år. Jag vistades mest på "Mejan", där jag hade en utav elevateljéerna. Men i det enkla hemmet var alla vänner som en del av miljön, målare och skrivare likställda.

Det är Beth som har gjort den lilla roliga teckningen, eller dekoren, till Nisses dikt".

Roland har sänt PR ytterligare ett par bilder för reproducering i ett kommande nummer. Det är bilder från Möja, där Nils och Roland kamperade ihop. Roland målade och Nils skrev Goggles.

"Den gången", skriver Roland, "var Nils Johan Einar närmast lik ett "A-barn" — kopparbrun i skinnet, utsövd och saltbadad och varje dag liggande på rygg, svängande sin hand med utspretade fingrar medan dikten tog form genom rytmiska mumlanden".

⁂

I Poste Restante (1-1970) avslutar Eva-Lisa Lennartsson sin artikel "Något om frändskapen mellan Nils Ferlins och Gunnar Ekelöfs diktning" med att återge Ekelöfs dikt "Epilog av A:lfr-d V:stl-nd". Genom ett förbiseende vid korrekturläsningen har näst sista versraden i dikten fått en felaktig innebörd: "Mot horisontens värld" i stället för "Mot *horisontlös* värld". Vi beklagar tryckfelet, som vi emellertid inte tror har förorsakat den uppmärksamme läsaren några problem, eftersom artikelförfattaren omedelbart före dikten citerar de två slutraderna i denna:

Mot horisontlös värld, där vägar saknas,
går skaldens väg, den gudaboret naknas!

⁂

En solskenshistoria

Denna lilla berättelse har visserligen anknytning till Filipstad men handlar i n t e om Nils Johan Einar Ferlin. Den handlar om en flicka som för ungefär sex decennier sedan, vaken och pigg, strövade omkring i utkanterna av bergslagsmetropolen vid Daglösens stränder. Under sin upptäcksfärd hittade hon en nyckelknippa och fyra flaskor öl av Sveabryggeriets då med rätta berömda tappning. Fyndplatsen var en gräsplätt i närheten av bergsskolan och skulle ha kunnat ge anledning till vissa funderingar över de blivande bergsingenjörernas beteendemönster om inte läroanstalten varit helt evakuerad efter vårterminens studiemödor.

På bara och ivriga fötter travade flickungen hem för att visa upp sitt fynd för mamma, som naturligtvis uppmanade henne att genast gå till polisen med hittegodset. Upptäckarglädjen avtog successivt under vandringen nedför Lelle gata till torget, där inte en tillstymmelse till aktivitet kunde förmärkas. I den brännande julisolen satt man lojt på sofforna i "Snobbrännan" och såg ut över Skillerälven som makligt flöt förbi under broarna och man iddes inte ens vända blad i det lokala nyhetsorganet.

På polisvaktkontoret satt fyra femtedelar av stadens poliskår med uppknäppta uniformsrockar och svettades i värmen. Några problem med ordningens upprätthållande existerade inte, det var lugnt och fridfullt i stan, ingen skald i vardande hade ännu börjat oroa sinnena och läget var helt under kontroll. Den lilla barfotatösen neg respektfullt för polisfarbröderna, överlämnade hittegodset, neg ännu en gång och började eftertänksamt återtåget över Hotellbron. Plötsligt kom hon på att hon borde ha talat om v a r fyndplatsen var belägen. Hon vände om, öppnade dörren till polisvaktkontoret på glänt, stack in huvudet och skrek: "Det var på ängen utanför bergsskolan som jag hittade det där". Hon drog igen dörren fortare än kvickt, ty i vaktlokalen hade hon sett fyra belåtna poliskonstaplar sitta med var sin ölflaska för munnen.

Lufsen

⁂

Fotografiet av Nils Ferlin (omslagsbilden) togs i Marstrand år 1938 och har ställts till PR:s förfogande av skaldens gode vän Uno Eng, som till glädje för läsekretsen kommer ut med en ny bok i vår.

Red.

Kring en visa

På en Normaserviett av allra tunnaste silke — papper förstås — står det med klar och luftig handskrift i blyerts: "När skönheten kom till byn då var klokheten där." — — — Till stor glädje har jag verkligen lyckats bevara detta lätt förgängliga ark, som jag för ungefär tjugo år sedan stoppade ner i fickan då det hastigt blev aktuellt för sällskapet jag befann mej i att "byta näringsställe".

Idag vet alla hur fortsättningen på visan är, men den gången var det en nyhet — t. o. m. en stor sådan. Och den grep mej ofelbart.

I bilen som skulle föra oss till "Den Gyldene Freden" började Nils Ferlin, som skrivit dikten, att gnola lite förströtт på en visa som gnolats i hundrade år:

Och jungfrun hon går i ringen
med röda gullband

Men han undvek nogsamt texten. Jag vände mej hastigt om mot Nisse, vi växlade några blickar, så satte jag mej åter tillrätta utan att ett ord blev sagt. Det hela var klart, så musikaliskt klart som det mesta då det gäller Nils Ferlins diktning.

Folkvisan, den inre traditionen, det enda vi i grunden har att bygga på låg där öppen som den klara källa hon är, ständigt givmild och rik att ösa ur. Hela den rytmiska byggnaden i början av Ferlins visa överensstämmer med den folkvisa jag talat om. Varför skulle då jag börja konstra med något annat? Nej, inget tal om sånt, jag känner mej ju själv som en del av henne!

Tidsintervallerna mellan våra sammanträffanden var inte långa på den tiden och det dröjde inte heller länge förrän jag sjöng upp visan för Nisse. Hans högst personliga sätt att avlyssna en tonsättares ingivelser är en särskild historia, men får man vid ett sådant tillfälle se poeten med fällda ögonlock och ett stort allvar vilande över det höjda ansiktet avspänt börja beskriva små mjuka cirklar i luften med armarna liksom upphängda i armbågarna, därmed på ett pendlande sätt mjuka upp mellan taktstrecken i musiken, då behöver man inte misstaga sej på hans inställning.

Godkänt, alltså:

När skönheten kom till byn
då var klokheten där

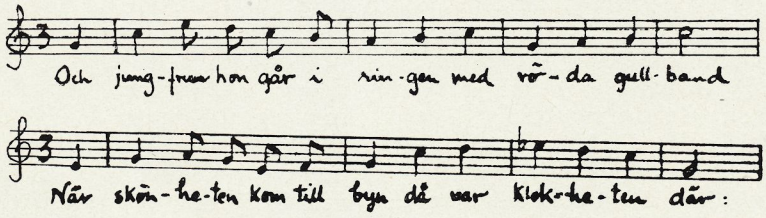

Lille Bror Söderlundh

"Kring en visa" är ett av textbidragen till en bok, Scripta amicorum, som år 1954 tillägnades bokhandlare Sewed Sjöholm i Leksand. I boken, som trycktes i en upplaga på 250 numrerade exemplar, medverkade förutom Lille Bror Söderlundh Rune Lindström, Kjell Löwenadler, Gustaf Lodhammar och Peer Jobs.

FOSSIL

Tillägnad Nils Ferlin

Jag ridit ut från byn — halvannan mil —
att se på några gamla döda knotor.
En häst från pliocen. Ett grått fossil.
En käke, ett par revben, några kotor.

De bäddades en gång i stäppens damm
för millioner år se'n. Så kom havet,
och dammet blev till dy, och hajen sam
längs revet, där skelettet låg begravet.

Och havet drog sig bort, och sten blev dyn.
Jag tänkte, när jag red igen till byn
och såg ett dammoln höja sig mot skyn

att föga ändrat sig se'n pliocen:
om damm får ligga, hårdnar det till sten
kring mänskohjärtan eller vildmarksben.

Georg Dahl

DAGEN OCH NATTEN

Dagen

Någon kikar in genom mitt fönster.
Vem där!
Jaså, det är den nya dagen
det kunde man ju gett sig fan på.
Inte för att jag har något avogt mot dagen
men han kunde ju välja tidpunkt
lite mer hänsynsfullt.

Upp och stå, nu är det tid att verka
sjunger han med pigga stämband
och frukosten står redan på bordet.
Jag gnuggar mig i ögona och i kalufsen
och funderar på vad jag nu
ska ta itu med.
Det gäller ju att prestera
för att inte tala om att konsumera
och se till att rotationen hålls
i kontinuerlig rotation.

Dagen låter inte tala med sig
den ställer sina absoluta krav
och om jag nu inte uppfyller dem då?
Räknas som noll, och det vill man ju inte.

Det blir sålunda ingen annan råd
än att pallra sig upp ur sänghalmen av skumplast
och se till att något viktigt blir uträttat.
Ske din vilja, du gamla du nya dag.

Natten

Någon kikar in genom mitt fönster.
Vem där!
Aha, det är ju bara natten
den gamle vännen
som släpar sitt mörkhyade ansikte
förbi här utanför.
Alltså inget att bli skräckslagen för.
Det gäller bara att tala varligt
och inte göra för hastiga vändningar
i halvslummern.

Om du gamla natt
lovar mig en sak: att inte skrämmas
så ska jag i stället lova en annan sak:
att vara riktigt vaken nästan hela dagen
i morgon.

Låter du mig under dessa betingelser
att somna om nu då?
Det ska du ha nattligt tack för —
och så sparar jag ju på pentymalen också.

Stig Carlson

TRE DIKTER

tillägnade min käre vän Nils Ferlin —

och Ferlin-Sällskapet som vårdar hans minne

från tillgivna och tacksamma

Ebba Lindqvist

DET SNÖAR

Det snöar över alla mina solrosfrön.
Det snöar över alla mina fåglar.
Det snöar över hela mitt hjärta idag.
Jag säger till min granne:
"Det snöar idag."
Men jag säger ingenting
om mitt hjärta.

SNÖFLINGOR

Snöflingor.
Och varför denna sorgsenhet?
Djupt inne
i varje snöflinga
sitter flickan med svavelstickorna
och fryser ihjäl.

KOM ALLA MINA FÅGLAR

Kom alla mina fåglar som flyger och far. —
Jag matar alla mina fåglar.
Därför att jag vet
att sorgen är en svart fågel
som måste multna i jorden.
Den har inga vingar.
Den kan aldrig flyga mer.
Jag har sagt mig det gång på gång.
Jag säger det om igen.
Därför att jag vet
att sorgen är en svart fågel
som aldrig skall multna i jorden.
Den flyger i alla mina fåglar.
Den flyger emot gryningen
och solen går upp.
Den flyger emot skymningen
och solen går ner.
Kom alla mina fåglar som flyger och far. —
Jag tycker så mycket om fåglar.

Några kommentarer från Skattmästaren

För att i någon mån minska det administrativa arbetet med korrespondens etc. vill jag gärna passa på tillfället att presentera en del upplysningar och påpekanden som kan vara av intresse för medlemmarna.

1. Många nya medlemmar — och även tidigare för den delen — skriver ibland och undrar varför de inte får ett medlemskort som bekräftelse på att deras inbetalning funnit rätt adress. Vår förklaring: Enbart extrakostnaden för porton, kuvert och tryckning av medlemskort skulle belöpa sig till ca 1000 kronor per år. Det har vi inte råd med. Därför måste även i fortsättningen ett regelbundet erhållande av Poste Restante få tjäna som bekräftelse på Ert medlemsskap.
2. Kostnaderna för Poste Restante har liksom allt annat stigit avsevärt under åren 1968—1970. Kontorsarbetet utföres självfallet som tidigare utan kostnader för sällskapet men Poste Restante plus adressering, adressplåtar, distribution och porton uppgår i dag till mer än 10 kronor per medlem. En höjning av medlemsavgiften till 15 kronor synes därför ofrånkomlig och tyvärr måste även avgiften om 5 kronor för studerande ungdom bli föremål för omprövning. Något beslut i ärendet har emellertid inte fattats.
3. Vår ambition är givetvis att inom en inte alltför avlägsen framtid kunna öka Nils Ferlin-stipendiet. Den möjligheten är i första hand beroende av ett väsentligt ökat medlemsantal. Värva därför nya medlemmar. De svenska lyrikerna behöver vårt stöd.
4. En medlem har nyligen begärt sitt utträde. Skälet: Han gillar inte att styrelsen tillskriver sina medlemmar som Bror eller Syster. Säkert skulle Nils Ferlin ha kunnat utveckla några funderingar kring ett så svårt dilemma.
5. Några medlemmar förvånas över att de inte finns med i medlemsförteckningen ca 1 år efter inträdet. Som det nu är måste vi dra en gräns omkring 1 september. Därefter kan det dröja ca 1 år tills medlemsskapet blir s.a.s. offentligt.
6. Skriv tydligt namn och adress (inklusive postnummer) på inbetalningstalongerna. Om Ni bara visste hur mycket extra "detektivarbete" som måste uträttas beträffande avsändaren i ett flertal fall. Några av våra medlemmar lyckas faktiskt bli av med pengarna i postluckan trots att talongerna på deras inbetalningskort är helt blanka. Förekommer i år i fem fall.
7. Glöm inte att meddela namn- eller adressändring. Tyvärr dröjer det ibland upp till 1 år innan Ni får bevis på att motsvarande ändring gjorts av oss. Adressplåtar etc. måste korrigeras av adressseringsfirman i ett sammanhang per år av kostnadsskäl. Och uppgifterna måste lämnas av oss ca 2 månader före tryckningen. Sorry.
8. Många medlemmar har medvetet eller omedvetet betalat in dubbla avgifter. I ett fall t.o.m. 4 gånger under 1969—1970. Tack. Vi noterar då avgifterna som förskottsinbetalningar för senare år.
9. Om det trots våra ansträngningar ändå är något som "gnisslar" beror detta i vart fall inte på bristande vilja att ge medlemmarna en vettig och vederhäftig service. Men som sagt: Det hela rör sig om "fritidssysselsättning" för ett redan tidigare rätt hårt ansträngt arbetsutskott.

Nya medlemmar

Andersson, Gunilla, fil. stud., Granbacksvägen 7, 135 00 Tyresö
Andersson, Örjan, herr, Mariehemsvägen 17 B, Rum 206, 902 36 Umeå
Arle, Asmund, professor, Hörningsnäsvägen 15, 141 45 Huddinge
Arnehov, Carl Erik, Ljungskog, 286 00 Örkelljunga
Barkman, Ulla, bankkamrer, Box 46, 140 31 Uttran 1
Bergström, Bernhard, ingenjör, Blidbacka, 682 00 Filipstad
Biblioteket, Box 29, 684 01 Munkfors
Bülow, Ingegärd, fr., Sälfångargatan 6, 723 53 Västerås
Carlin, B., tandläkare, Askvägen 7, 260 40 Viken
Carlberg, Margaretha, fil. mag., 190 30 Sigtuna
Dillner, Kjell, direktör, Ekebyvägen 9, 161 51 Djursholm
Domeij, Ingemar, lagerchef, Ådalsvägen 30, 871 00 Härnösand
Edström, Rolf, köpman, Rådhusgatan 31, 831 00 Östersund
Elinder, Rickard, aukt. revisor, Sveavägen 29, 111 34 Stockholm
Enström, Aino, fru, Nybrogatan 14, 114 39 Stockholm
Ericson, Lars M., redaktör, Allévägen 6 D, 191 77 Sollentuna
Ferber, Arne, direktör, Hasselstigen 2, 171 31 Solna
Friberg, Staffan, herr, S:t Eriksgatan 9, 2 tr., 112 39 Stockholm
Frühling E. G., direktör, Box 1048, 171 21 Solna 1
Gredin, Arnold landskapsarkitekt, 193 Broome Street, Cottesloe. Perth. West Australia. (Bet. extra)
Holm, Lars G., herr, Brännkyrkagatan 68, 117 23 Stockholm
Hägerbrand, G., 680 60 Sysslebäck
Högberg, Sigfrid, herr, Hantverksgatan 10, 682 00 Filipstad
Hökerberg, Rolf, bokförläggare, Styrmansgatan 45, 114 54 Stockholm
Isacsson, Tore, bokhandlare, Osmundsvägen 4, 612 00 Finspång
Jahnsson, Bengt, herr, Wittstocksgatan 19, 1 tr Stockholm
Johannesson, Birgit, fr., Stolpevägen 7, 161 53 Bromma
Johansson, Sune, fil. lic., Jungfrubacken, 430 63 Hindås
Josephson, Lars, ingenjör, Mellanvägen 2 C, 683 00 Skoghall
Lagerlund, Beth, konstnär, Tintavägen 7, 142 00 Trångsund
Lagerström, Eva, socionom, Karlagatan 30, 652 23 Karlstad
Larsson, Ulla, fr., Husarvägen 5, 130 22 Lännersta
Lennholm, Maja, fr., Tegelbergsvägen 27, 161 70 Bromma
Liljeqvist, K. Å., Vegagatan 4, 113 29 Stockholm
Lundberg, Bo, ingenjör, Arildsvägen 37, Gävle
Löfgren, Claesgöran, redaktör, Önskehemsgatan 46, 4 tr., 124 36 Bandhagen
Månsson, V. M., herr, Folkskolan, 270 10 Skivarp
Olsson, Solveig, Långåkern 7, 430 70 Sävedalen
Pajala Centralskola, Högstadiet, Box 66, 970 40 Pajala
Rahmqvist, Georg, direktör, Herrgårdsvägen 12, 135 00 Tyresö
Rönn, Lars, reklamkonsulent, Bryggargatan 6 A, 111 21 Stockholm
AB Skrot Johan, Industrivägen 6, 981 00 Kiruna
Svensson, Bernt, herr, Högalid Ågård, 341 00 Ljungby
Söderwall, Margareta, lektor, Mariehemsvägen 1 D, 902 36 Umeå
Thorell, Olof, docent, Banérgatan 16 C, 752 37 Uppsala
Unnerfalk, Barbro, fru, Ivar Vidfamnesgata 29, 126 52 Hägersten
Wijk, Lars, bokhandlare, Slätvarsgatan 35, 421 79, Västra Frölunda
Wijk, Marianne, fru, Slätvarsgatan 35, 421 79 Västra Frölunda
Willberg, Ville, bokhandlare, Box 7132, 881 00 Sollefteå
Winstein, G., direktör, c/o Garves, Lützengatan 4 115 23 Stockholm
Wretman, Gertie, fru, Gyllenstiernsgatan 4, 115 26 Stockholm
Åhman, Jan, köpman, Torngatan 22, 871 00 Härnösand
Öhman, Lennart, adjunkt, Villavägen 16, 871 00 Härnösand

Börje Sandelin-insamlingen

till en medaljong av Nils Ferlin att uppsättas på källaren Den Gyldene Freden har ännu inte kunnat slutföras. Medaljongen existerar i sinnevärlden, något som årsmötet kunde övertyga sig om, men på grund av Börje Sandelins frånfälle har saken icke kunnat påskyndas. Sterbhus tar sin tid.

Bilaga medföljer

UPPROP

FERLINSTATYN I FILIPSTAD

Vår vädjan till alla vänner av Nils Ferlins lyrik, att de måtte bidra till den planerade statyn av poeten, förklingade verkligen inte ohörd. Gensvaret har varit helt fantastiskt och pengar har strömmat in från hela landet. Såväl företag som många, många privatpersoner har visat stor generositet — i toppen ligger naturligt nog Filipstads stad och Wicanderska konstfonden.

Om bidragen från konstfonder o. a. stiftelser i fortsättningen utgår efter beräkning, återstår för de kommitterade att skaffa fram ca 30.000 kr. Det är inte mycket — låt oss säga att de regelbundna Ferlin-läsarna ger en krona var, så är saken ordnad! Tyvärr nås dock inte alla av det här uppropet, så vi får nog be om lite större bidrag. Men alla, även de minsta, är lika välkomna!

För att stimulera donationer ämnar vi bland dem som skänkt minst 100 kr. lotta ut ett antal av de Ferlinporträtt, som skulptören K. G. Bejemark tecknade som underlag till sin skulptur. Det är alltså fråga om orginalteckningar, ej grafik.

Hjälp oss nu i slutspurten, alla Ferlinvänner! Målet är i sikte! Bidrag kan sättas in på postgiro nr 34 09 19. (”Ferlinkommittén, Filipstad”).

Nils Ferlin-kommittén i Filipstad

Poste Restante Medlemsblad för Nils Ferlin-Sällskapet Nr 2 1970

Kommendörsgatan 29 — 114 48 Stockholm — 08/62 75 58 — Redaktör Tor Englund

Tryck och lay-out Rundqvists Boktryckeri i Göteborg